

Gerard Stijns

Stans Beyens

Peerdskerkhof 38

23
februari
1952
2012

Gerard en Stans zijn echte Ginderbroekenaars. Zij hebben er heel hun leven gewoond. Gerard doorliep de lagere school in De gemeenteschool van het centrum (pas afgebroken) en Stans ging naar de nonnekens op de Rozenberg.

Gerard ging later nog naar de vakschool (in de Guido gezellestraat). Leren was echter niet zijn dada en zonder dat zijn ouders het wisten solliciteerde hij bij het meubelbedrijf Deko. Hier mocht hij ook beginnen.

Achteraf bleek zijn salaris wat laag in vergelijking met de bouw. Toen ging hij werken bij Eysermans (de klopper) . Zo heeft hij gewerkt aan het magazijn van Vanderhoydonck aan de Martelarenstraat. Het appartement op de hoek van de Gasstraat en de Martelarenstraat is in de plaats gekomen. Nadien solliciteerde hij bij de spoorweg. Na examens mocht hij beginnen als metser. Zo had hij jarenlang Louis Lodewijckx (ook van Ginderbroek) als baas.

Al die opgedane werkervaring in de bouw kwam later goed van pas. Hij bouwde heel wat woningen voor de kinderen en de familie.

Stans heeft jaren gewerkt bij 't Bazarke. In het grote huishouden van de familie Cuyvers kon er best wat hulp gebruikt worden. Al die vaardigheden had Stans kunnen oefenen thuis. Haar moeder was vrij jong gestorven. Thuis moest ze dan inspringen. Dit heeft me wel geholpen om een groot huishouden te beredderen. Nadien is ze nog dertien jaar gaan schoonmaken op Eurochimique.

Aldus hadden Gerard en Stans een druk leven. Naast hun kinderen Jos en Kris kwamen er nog de kleinkinderen Bram, Griet en Gitte.

Ondertussen is er reeds een achterkleinkind Tijl.

Internationale wedstrijd Mulhouse 1963. V.l.n.r.: Kap. Van Genechten, Adj. Vanderschoot, Jan Huysmans, Fr. Vanarwegen, Frans Cuypers, Frans Geyzen, John Van Geel, Gerard Stijns, Albert Cuypers.

Gerard in actie bij een brandweerwedstrijd in Oostenrijk met een ploeg van de brandweer van Mol.

Gerard en Stans zijn vergroeid met de Molse brandweer. Gerard als brandweerman en Stans kon de vuile was beredderen.

Ik ben nochtans eerder toevallig bij de brandweer terechtgekomen. We waren een pintje gaan drinken bij de Meulder (café tegenover het benzinstation in Ginderbroek) Nonkel Door en nog een paar Ginderbroekse pompiers zaten daar ook o.a. Fons Schroijs (den hoppele) en Nand Robeyn.

“Awel” zegden die mensen, “dat gij niet bij de brandweer komt.” Zo is ‘t begonnen. Ik ben 38 jaar brandweervrijwilliger geweest.

Bij een brand kwam Jef Hermans (schoenmaker in de Nieuwstraat) met zijn klaroen naar Ginderbroek en zette de brandweermannen tot actie aan. Sooi van de "Meulder" nam de taak over en blies op zijn klaroen, aan de achterkant van het huis, zodat het geluid reikte tot de Heidehuizen. Hiermee waren de Ginderbroekse mensen en ook die van Heidehuizen verwittigd dat er wat loos was.

Dat blazen gebeurde met een vaste melodie. Gerard zong ze even voor ons voor. Gerard heeft dan ook klaroen leren spelen. Zo gebeurde het dat hij al klaroenend, met zijn fiets, naar de kazerne reed.

"Niet zo eenvoudig rijden en klaroen spelen."

Bosbranden waren het gevaarlijkst. Je moest immer goed oppassen om niet ingesloten te geraken. Dat belet niet dat andere branden zonder risico waren. Zo stierf in 55 Albert Wilmet bij een huisbrand in Dessel. Een schoorsteen stortte naar beneden en bedolf onze collega. Ook kapitein Jan Berghmans verongelukte in 1967 bij een ovenbreuk in de flessenfabriek van Verlipack.

"Eens waren we aan 't blussen bij de paters in Postel. Het strooisel in de stallen had vuur gevat. Een moeilijk te blussen klus. Drie dagen zijn we bezig geweest om alles uiteen te doen. Het is heel moeilijk om zoiets onder controle te krijgen."

Om de spanning onder controle te krijgen waren en zijn de brandweerlieden grote feestvierders. Driemaal per jaar werd er gefeest:

- met Sint-Barbara (Sint Baar)
- een winterfeest
- een zomerfeest met Sint-Jan

Dit laatste is waarschijnlijk ontstaan door voormalig commandant Jan Verbist (1926-1955). Daarom ook dat het doorging op zijn naamfeest. Ooit werd er feest gevierd bij hem aan huis. Zijn kippenhok werd zelfs ingericht als feestzaal.

Gerard te midden van een kring brandweervrienden.

Op 60 jaar moeten alle brandweperlui met pensioen en komen ze bij de veteranen terecht. De groep is echter zo hecht dat ze regelmatig blijven samenkomen en de brandweervrouwen toen ook mee. Gerard is een van de voortrekkers van die groep. Oorspronkelijk was Jan Vanderschoot de organisator van de feestelijkheden bij de veteranen.

“Toen ik met pensioen ging werd ik bij de commandant geroepen. Ik kreeg al de papieren van Jan Vanderschoot en de commandant vond mij blijkbaar de geknipte man om de veteranen te begeleiden. Ik vroeg bedenktijd en stelde voor de veteranen samen te roepen en alles voor te leggen. Niemand

stond echter te springen om dit te doen. Zo ben ik er ingerold. Eerst samen met Jan Beyens en dan Mon Broeckx als rechterhand en nu met Jefke Verpaelen.

Allerlei activiteiten werden en worden er georganiseerd en driemaal per jaar wordt er duchtig gefeest, net zoals het vroeger was. Zo organiseren we jaarlijks een grote barbecue bij een visvijver in Meerhout. “De dames laten zich ook gelden bij de organisatie”, aldus Stans, “en er wordt duchtig wat plezier gemaakt en toneel gespeeld. Hoe gekker hoe beter.” De brandweerlui blijven een hechte vriendengroep en ook de dames vormen een hechte groep. Zij laten zich niet doen bij de feesten en spelen lustig toneel bij het voddenbal. Zo is het gezegde achter iedere sterke man staat een sterke vrouw.

Dit is zeker het geval bij de brandweer. Het steeds paraat moeten zijn en de arbeidstijden die niet steeds het huishoudelijk schema volgen vergen ook veel van de thuiswacht. Vandaar dat de dames bij de feesten ook goed meedoen.

Gerard is de tweede van rechts op de eerste rij.

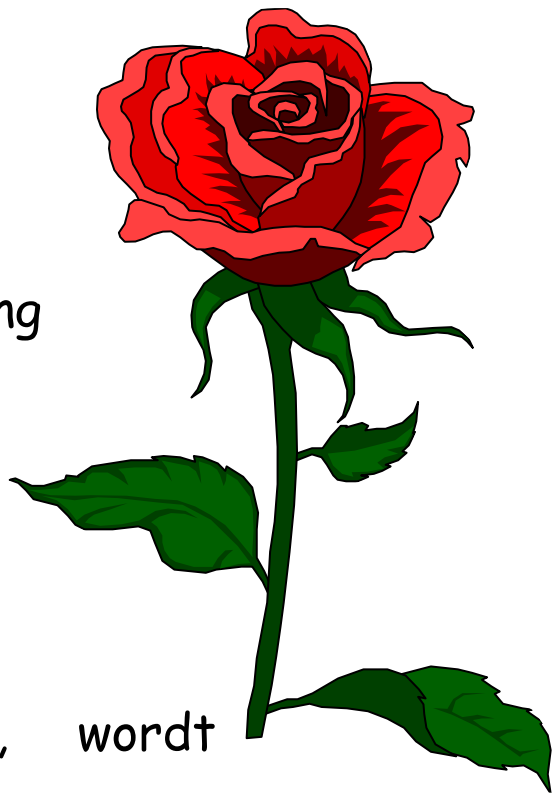
Diamant

Diamant vieren is met een knipoog kijken
naar wat voorbij ging
en met weemoed zoeken
in onze herinnering.

Naar al die mooie momenten
van menselijk nabij zijn
en steeds opnieuw verwondering
om het mooie groot en klein .

Weten dat de toekomst
enkel rozen nog kan brengen
en dat de pijn van 't prikken
in grote kleurenpracht , wordt
vergeten
en verzacht .

Zo eng verbonden met elkaar,
vormen jullie een diamanten paar.

J.Gabriels

Namens heel Ginderbroek een dikke proficiat